

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **J.K.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Miroslavem Bartoněm, advokátem se sídlem Záhřebská 33, Praha 2 - Vinohrady, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2013 č.j. OD 681/13-3/67.1/13149/Rg KULK49613/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 22. 7. 2013 č. j. OD 681/13-3/67.1/13149/Rg KULK49613/2013, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč, k rukám jeho právního zástupce JUDr. Miroslava Bartoně, advokáta se sídlem Záhřebská 33, Praha 2 – Vinohrady, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 6. 2013 č. j. 2628/2012/OD/Li-P217, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j) nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona když porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne ■■■, kolem ■■■ hod. řídil tovární vozidlo značky ■■■, registrační značky ■■■ v ■■■, ve směru od křižovatky s ul. ■■■, kde se neřídil dopravní značkou B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel (v obou směrech)“ s dodatkovou tabulkou E12 „MIMO BUS“, když s vozidlem projel zakázaným úsekem autobusové zastávky do ul. Nádražní. Za tento přestupek mu byla uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, a podle § 125c odst. 4 písm.

f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 800 Kč. Zároveň mu byla podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích a v souladu s vyhláškou MV č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1000 Kč. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil tak, že žalobce je vinen „přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť jiným jednáním, než kterém je uvedeno pod písm. a) až j) porušil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona, když se neřídil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Přestupku se dopustil tím, že dne 26. 8. 2012, po ■■■, řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■, registrační značky ■■■ v ■■■, kde se neřídil dopravní značkou B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel (v obou směrech)“ s dodatkovou tabulkou E12 „MIMO BUS“, když s vozidlem projel zakázaným úsekem autobusové zastávky do ul. Nádražní. Za to se mu ukládá: a) podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, pokuta ve výši 1 500 Kč. Dále se mu ukládá povinnost nahradit Městskému úřadu Frýdlant náklady řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích a v souladu s vyhláškou MV č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Celkovou částku 2 500 Kč, tj. pokutu ve výši 1 500 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč se stanoví zaplatit na č. účtu Městského úřadu Frýdlant, vedeného u České spořitelny a. s., pobočka Liberec, č. účtu 19/2604599359/0800, variabilní symbol 2299021712, specifický symbol 1512 nebo poštovní poukázkou do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“ v ostatním pak žalovaný napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v žalobě především namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Nesouhlasí s tvrzením, že není rozhodné, ze kterého směru žalobce k místu přestupku přijel. Žalovaný provedl změnu ve skutkovém ději, když ve výroku napadeného rozhodnutí vypustil, že žalobce jel ulicí ■■■ „ve směru od křižovatky s ul. ■■■“, jak tvrdil správní orgán prvního stupně, neboť v průběhu řízení nebylo bez pochyby prokázáno, ze kterého směru k místu přestupu žalobce přijel. Žalobce zdůrazňuje, že správní orgány jsou povinny zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Pokud bylo tvrzení správního orgánu prvního stupně o směru jízdy shledáno nesprávným, pak nelze uzavřít tento sporný bod s tím, že je jedno, kudy žalobce jel, a nelze přijmout ani závěr žalovaného o tom, že tato okolnost nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí a bylo ji možno napravit uvedenou změnou. Žalobce dále tvrdí, že místní šetření proběhlo naprosto nestandardně, s ohledáním bylo započato bez účasti žalobce, ačkoli byl na místě ohledání včas, fotografie použité ve spise byly pořízeny bez jeho účasti. V přítomnosti žalobce nebyla na příjezdu ze směru od ■■■ pořizována fotodokumentace z místa řidiče, ale ze zastaveného vozidla a po vědomém vyhledání značky. Osoby provádějící místní šetření nebyly schopné vysvětlit, jaký skutkový průběh vlastně zjišťují. Žalobce navrhuje provedení důkazu zvukovým záznamem průběhu místního šetření. Tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že dopravní značka B1 byla pro účastníky provozu včas a z dostatečné vzdálenosti viditelná, není dle žalobce v souladu se závěry a zjištěními správního orgánu prvního stupně, který např. v protokolu o ústním jednání ze dne 5. 12. 2012 uvádí, že značka je vidět „bezprostředně před odbočením“. Žalobce od samého počátku tvrdil, že jel ve směru od ■■■ a jako řidič neznalý místního prostředí neměl šanci zahlédnout dopravní značku B1 dříve, než v průběhu odbočovacího manévru. Žalovaný uvádí, že umístění značky lze ověřit pomocí vizuální funkce maps.google.cz - street view, takový důkaz však v průběhu správního řízení neprovedl. Žalobce správním orgánům také vytýká, že zcela pominuly důkazní návrh na provedení znaleckého posudku znalcem z oboru silniční dopravy. Žalobce na provedení tohoto důkazu

trvá a navrhuje, aby byl proveden také důkaz rozhodnutím (opatřením obecné povahy) o umístění dopravní značky B1. Závěrečná část napadeného rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelná. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že částečně přijal argumentaci žalobce, kterou rozporoval hodnocení výpovědí svědků správním orgánem prvního stupně, a zohlednil ji v napadeném rozhodnutí, není dle žalobce zřejmé, co konkrétně má žalovaný na mysli, a jak se tato skutečnost projevila do jeho správního uvážení při vydání napadeného rozhodnutí. Podnětem pro celé řízení bylo zjištění policisty [REDAKCE], z jehož výpovědi vycházel správní orgán prvního stupně. Z napadeného rozhodnutí žalovaného však vyplývá, že svědek [REDAKCE] buď nemluvil pravdu, nebo nic neviděl, nebo že se skutek odehrál jinak, než jak svědek Z. uvedl. Za tím účelem by měl soud pana Z. vyslechnout a pokusit se vyjasnit vzniklé rozpory. Nepřezkoumatelné jsou dle žalobce i důvody, které vedly správní orgán k uložení sankce, v této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2007 č. j. 3 As 32/2007-48. Správní orgán v tomto směru neprováděl žádné dokazování a svůj závěr vůbec neodůvodnil. Žalobce již v odvolání namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí je sice zmínka o tom, že žalobce má v registru řidičů čtyři záznamy za porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, blíže však neuvedl, o jaké záznamy se jedná, v jaké době mělo k porušení silničních pravidel dojít a jak byl za ně obviněný sankcionován. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce žádá, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

V písemném vyjádření žalovaný plně odkázal na své rozhodnutí, navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Z předloženého správního spisu soud ověřil skutečnosti rozhodné pro posouzení projednávané věci:

Dne 26. 8. 2012 oznámila Policie ČR, KŘP Libereckého kraje, Územní odbor Liberec Městskému úřadu Frýdlant, že žalobce je podezřelý z přestupku na úseku dopravy podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tím, že dne [REDAKCE] v [REDAKCE] hod. řídil osobní automobil značky Mazda, registrační značky [REDAKCE] v [REDAKCE] ul. [REDAKCE], kde nerespektoval dopravní značku B1 zákaz vjezdu s dodatkovou tabulkou MIMO BUS, když s vozidlem projel zakázaným úsekem autobusové zastávky do ul. [REDAKCE] oznámení připojila úřední záznam o spáchaném přestupku, do poznámky k záznamu hlídky žalobce uvedl, že značka zákazu vjezdu nebyla z [REDAKCE] ulice ve směru od železničního přejezdu viditelná.

Dne 5. 12. 2012 proběhlo ve věci ústní jednání, při kterém správní orgán do protokolu uvedl, že je mu vzhledem k místní znalosti obce [REDAKCE] známo, že za předpokladu, že řidič vozidla jedoucí po ulici [REDAKCE] ve směru od [REDAKCE] dodrží příslušná ustanovení zákona o silničním provozu týkající se odbočování a směru jízdy, tak dopravní značka B1 s dodatkovou tabulkou č. E12 je bezprostředně předtím, než řidič začne odbočovat do prostoru autobusové zastávky, viditelná. Téhož dne byl vyslechnut svědek P.Z., policejní inspektor policie ČR obvodního oddělení [REDAKCE]. Svědek Z. vypověděl, že si je stoprocentně jistý, že žalobce přijel ve směru od křižovatky a nikoli ve směru od [REDAKCE]. Pokud jde o čas spáchaní přestupku, svědek vypověděl, že čas uvedl orientačně, na hodinky se podíval v době vypisování oznámení, kdy 3-5 minut odečetl.

Dne 11. 1. 2013 byla dožádaným orgánem vyslechnuta Mgr. Š.CH., partnerka žalobce, která s ním v den, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, jela v osobním automobilu. Uvedla, že jeli s vozidlem směrem od ■ po ulici ■ á a poté, co přejeli železniční přejezd, tak na základě navigace odbočili vlevo.

Dne 11. 2. 2013 zaslal žalobce městskému úřadu daňový doklad ze dne 26. 8. 2012, ze kterého vyplývá, že dne 26. 8. 2013 v 10:54 hod. žalobce platil na recepci ■. Tento doklad dle žalobce potvrzuje, že je zcela nemožné, aby jel v ■ hod směrem do ■, jak uvedl svědek Z..

Dne 26. 2. 2013 proběhlo za účasti žalobce ohledání na místě. Žalobce nesouhlasil se závěry správního orgánu a do protokolu uvedl, že při šetření, kterého byl účasten, nebyly pořizovány fotografie z místa řidiče.

Dne 1. 3. 2013 se žalobce vyjádřil k úkonu provedenému dne 26. 2. 2013. Uvedl, že mu nebylo umožněno se účastnit úkonu od jeho počátku a zopakoval, že za jeho přítomnosti nebyly z místa výhledu řidiče pořizovány fotografie. Konstatoval, že značka B1 s dodatkovou tabulkou v obci ■ v ulici ■ v blízkosti autobusové zastávky je umístěna tak, že je viditelná pro vozidla jedoucí ulicí Lázeňská od křižovatky s ulicí ■ směrem na ■, o čemž svědčí její natočení do tohoto směru. Pro vozidla jedoucí z opačné strany je viditelná jen stěží a v podstatě až v okamžiku, kdy vozidlo dokončuje odbočovací manévr. Žalobce proto trval na provedení již dříve navrženého důkazu, znaleckého posudku znalce z oboru silniční dopravy, který by se měl ke správnému umístění značky vyjádřit a posoudit, zda není třeba umístit ve směru od železničního přejezdu na pravou stranu vozovky značku B24b „Zákaz odbočování vlevo“. Žalobce také požadoval, aby si správní orgán pro další řízení vyžádal rozhodnutí (opatření obecné povahy) o umístění dopravní značky B1 s dodatkovou tabulkou včetně předchozího písemného vyjádření příslušného orgánu policie. Závěrem zdůraznil, že mu dosud nebylo sděleno, z jakého skutku je obviněn, tedy zda za jízdu vozidlem ulicí ■ směrem od křižovatky s ulicí Jizerská a následné odbočení vpravo nebo opačným směrem s následným odbočením vlevo. Z oznámení, která zatím obdržel, vyplývalo, že za vinu je mu kladeno odbočení doprava při jízdě ulicí ■ od křižovatky s ulicí Jizerská směrem na ■. Byl-li předmětem ohledání i opačný směr, neodpovídá to vymezení skutku, o němž je řízení dosud vedeno.

Rozhodnutím ze dne 12. 6. 2013 Městský úřad uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona, když se neřídil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne ■, kolem ■ hod. řídil tovární vozidlo značky ■ registrační značky ■ v ■ ul. Lázeňskou, ve směru od křižovatky s ul. ■, kde se neřídil dopravní značkou B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel (v obou směrech)“ s dodatkovou tabulkou E12 „MIMO BUS“, když s vozidlem projel zakázaným úsekem autobusové zastávky do ul. Nádražní. Za tento přestupek mu byla uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, a podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 800 Kč. Zároveň mu byla podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích a v souladu s vyhláškou MV č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1000 Kč. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, že městský úřad hodnotil úřední záznam Policie ČR ze dne 26. 8. 2012, protokol z ústního jednání dne 5. 12. 2012, včetně

svědecké výpovědi P. Z., protokol o výpovědi svědkyně Mgr. Š.CH. ze dne 11. 1. 2013, protokol o ohledání Městského úřadu Frýdlant, odboru dopravy ze dne 26. 2. 2013 a fotografie a písemnosti zaslané žalobcem. Městský úřad zdůraznil, že neshledal žádný důvod, pro který by byla svědecká výpověď svědka Z. nevěrohodná. Svědek považoval dopravní značku B1 za viditelnou také ve směru jízdy od ■ a z jeho pohledu by bylo tedy nelogické, aby uváděl záměrně nepravdivé údaje. Pokud jde o výpověď svědkyně Ch., ta jednoznačně nevěděla, kterou odbočkou žalobce vlastně odbočil, nemusela proto ani zaregistrovat, že se žalobce někde za autobusovou zastávkou otočil a s vozidlem se vracel zpět, pokud ovšem její výpověď není účelová ve prospěch obviněného, neboť je partnerkou obviněného a tedy osobou mu blízkou. I za předpokladu, že řidič jede po ulici ■ ve směru od a dodrží příslušná ■ ustanovení zákona o silničním provozu týkající se odbočování a směru jízdy, je dopravní značka B1 s dodatkovou tabulkou č. E12 bezprostředně předtím, než řidič začne odbočovat do prostoru autobusové zastávky, viditelná. Městský úřad však zdůraznil, že žalobce byl uznán ze skutku, že řídil vozidlo ve směru od křižovatky s ulicí ■, tedy ze směru, ve kterém nezpochybňoval viditelnost dopravní značky B1. Z tohoto důvodu se městský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval podrobným hodnocením provedeného důkazu mimo ústní jednání, ohledáním na místě v obci ■ dne 26. 2. 2013. Ze stejného důvodu také považoval za nadbytečné přibrání soudního znalce v oboru dopravy. Městský úřad dále konstatoval, že v obci ■ je prostor autobusové zastávky mezi ulicí Lázeňská a Nádražní včetně dopravního značení (dopravní značky B1 dodatkovou tabulkou č. E12) v nezměněném stavu používán více jak 15 let. Opatření obecné povahy nebylo nikdy v minulosti vydávané, neboť se jedná o nový institut správního řízení, které vnesl do právního systému až správní řád z roku 2004. Účastník provozu na pozemních komunikacích nemůže sám posoudit zákonnost umístění dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude, či nebude řídit. Závěrem se městský úřad vyjádřil k výši a druhu sankce, uvedl, že v neprospěch žalobce částečně přihlédl k tomu, že má v registru řidičů čtyři záznamy za porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, což dle městského úřadu prokazuje, že se jedná o osobu ne až tak dbalou právních předpisů a norem.

Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí městského úřadu změněno v čase spáchání přestupku, místo „kolem 11:05 hod.“ bylo uvedeno „po jedenácté hodině“, byl vypuštěn údaj, že žalobce řídil motorové vozidlo ve směru od křižovatky s ul. ■ a uložená pokuta byla snížena z 1 800 Kč na 1 500 Kč. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že částečně přijal argumentaci žalobce, pokud jde o čas spáchání přestupku a v tomto směru změnil výrok rozhodnutí. Žalovaný současně zdůraznil, že přesné určení času spáchání přestupku nepovažuje za podstatné pro rozhodnutí o meritu věci. Pokud jde o směr jízdy žalobce před odbočením do místa, kam je vjezd dopravní značkou zakázán, zohlednil žalovaný argumentaci žalobce ve výroku rozhodnutí, když ve skutkovém ději provedl změnu, neboť v průběhu řízení nebylo bezpochyby prokázáno, ze kterého směru žalobce k místu přestupku přijel. Dle žalovaného však tato okolnost nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. K umístění dopravní značky B1 konstatoval, že je umístěna v souladu se zásadami pro dopravní značení na pozemních komunikacích TP65 a je umístěna tak, aby byla pro účastníky provozu na pozemních komunikacích včas a z dostatečné vzdálenosti viditelná. Dopravní značka B1 je umístěna při pravém okraji pozemní komunikace, toto tvrzení lze ověřit pomocí vizuální funkce maps.google.cz- street view a její viditelnost byla ověřena i při místním šetření na místě samém. Z fotografie č. 4, jejímž pořízení byl žalobce přítomen,

je potvrzeno, že dopravní značka byla pro žalobce viditelná již asi 20 metrů před odbočkou do autobusové zastávky. Pokud řidič při odbočování vlevo do místa, kam je vjezd dopravní značkou B1 zakázán, odbočoval v souladu s § 21 a § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, pak tuto dopravní značku měl a mohl včas a z dostatečné vzdálenosti vidět. Pokud k uvedenému místu s dopravní značkou B1 přijížděl z opačného směru, byla pro něho tato dopravní značka také viditelná z dostatečné vzdálenosti. Pokud žalobce rozporuje hodnocení výpovědí svědků správním orgánem prvního stupně, žalovaný tento argument částečně přijal a zohlednil jej ve výroku napadeného rozhodnutí, přičemž ani tato okolnost nemá vliv na rozhodnutí o meritu věci, neboť ani žalobce nerozporuje skutečnost, že s vozidlem vjel do místa označeného značkou B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel (v obou směrech)“. Pokud jde o namítané chyby při provádění místního šetření, i tuto argumentaci žalovaný částečně přijal. Bylo chybou, že se osoby na místo místního šetření dostavily opožděně, započaly je bez přítomnosti žalobce, tuto chybu však následně napravily, místní šetření provedli znovu s žalobcem, přičemž některé pořízené fotografie zopakovaly, zejména pak pro dokazování důležité fotografie č. 4. Žalovaný uzavřel, že přijal i argument žalobce, kterým zpochybnil odůvodnění správního orgánu v otázce výše uložené sankce. Zohlednil jej ve výroku rozhodnutí, když snížil sankci za spáchaný přestupek na samou spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem projednávané věci je otázka, zda stěžovatel svým jednáním porušil povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, *„že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. V projednávaném případě mělo jít o porušení § 4 písm. c), podle kterého „je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen se řídit světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace“.*

Krajský soud považuje za nutné rovněž připomenout, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, a proto je třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, tj. zda jednání pachatele je v rozporu s právem (zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem), ale také, zda je naplněna otázka zavinění. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat nejen naplnění formální stránky přestupku, ale i naplnění jeho materiální stránky vyjádřené v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích tak, že se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.

Z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jehož porušení je žalobci kladeno za vinu, jednoznačně vyplývá povinnost každého účastníka provozu na pozemních komunikacích řídit se mimo jiné dopravními značkami. Význam, užití, provedení a tvary dopravních značek a jejich symbolů stanoví podle § 62 odst. 5 zákona prováděcí předpis, kterým je vyhláška č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „prováděcí vyhláška“).

Podle § 5 odst. 1 a 2 prováděcí vyhlášky se svislé dopravní značky umísťují tak, aby byly pro účastníky provozu na pozemních komunikacích, pro které jsou určeny, včas a z dostatečné vzdálenosti viditelné. Svislé dopravní značky se podle svého významu obvykle umísťují při pravém okraji vozovky nebo nad vozovku; pro zdůraznění jejich významu mohou být značky umístěné při pravém okraji vozovky opakovány i při levém okraji vozovky nebo nad vozovkou. Ustanovení § 9 prováděcí vyhlášky obsahuje výčet zákazových značek, mezi nimiž je pod písm. a) uvedena zákazová značka „zákaz vjezdu všech vozidel (v obou směrech)“ (č. B 1).

Žalobce především namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když nebylo postaveno najisto, ze kterého směru žalobce k místu přestupku přijel.

K tomu soud uvádí, že popis skutku musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za nějž byla v dané věci uložena pokuta. Není pochyb o tom, že skutkové vymezení jednání, které soud či správní orgán považují za delikt, je esenciální podmínkou práva na obhajobu stíhaného. Vždy je nutno dbát na to, aby byl postihovaný skutek popsán v maximální možné míře jednoznačně co do způsobu jeho spáchání, včetně určení místa a času deliktního jednání (je-li to z povahy věci možné), tedy tak, aby byla zaručena jeho distinkce od jiných jednání (k tomu viz například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). Pokud jde o otázku skutku a jeho totožnosti lze odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02. Ústavní soud zde vyslovil, že podstatu skutku (z hlediska soudního trestání) tvoří jednání pachatele a následek tímto jednáním způsobený. Mimo jiné konstatoval, že teorie a praxe nechápe totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi, postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, přičemž lze přihlížet i ke změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednání věci. Tyto závěry Ústavního soudu lze vztáhnout analogicky i na oblast správního trestání.

V daném případě je možno konstatovat, že vylíčení skutkových okolností, tj. jednání žalobce a následku jeho jednání, v prvostupňovém rozhodnutí a v napadeném rozhodnutí žalovaného se shoduje, až na to, žalovaný upravil čas spáchání přestupku a vypustil údaj o tom, ze kterého směru žalobce k místu přestupku přijel. Z pohledu shora stručně shrnutých závěrů týkajících se zachování totožnosti skutku, nejsou pochybnosti o tom, že skutek popsáný ve výroku prvostupňového rozhodnutí je totožný se skutkem popsáným v napadeném rozhodnutí žalovaného. Porušení zásady zachování totožnosti skutku žalobce ani nenamítá a ani nezpochybňuje, že se jednání popsáného ve výroku napadeného rozhodnutí dopustil. Na rozdíl od žalovaného je však přesvědčen, že mělo být postaveno na jisto, z jakého směru

k místu přestupku přijel, neboť svou obhajobu zakládá na tom, že značka B1 není umístěna tak, aby byla při odbočování vlevo z ulice Lázeňská včas a z dostatečné vzdálenosti viditelná.

Žalovaný má pravdu v tom, že žalobce jednal v rozporu s právem, když se neřídil dopravní značkou B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel (v obou směrech)“ s dodatkovou tabulkou E12 „MIMO BUS“ a okolnost z jakého směru žalobce k místu přestupku přijel, není v tomto směru rozhodná, neboť není sporu o tom, že byla porušena, resp. nesplněna právní povinnost stanovená zákonem. Tato okolnost však nabývá na významu při posuzování otázky zavinění žalobce, kterou musí správní orgány při rozhodování o přestupku, jak bylo vysvětleno výše, také zkoumat. Pokud žalovaný dospěl k jinému závěru, než správní orgán prvního stupně, tedy, že nebylo postaveno najisto, ze kterého směru žalobce k místu přestupku přijel, měl své závěry pečlivě odůvodnit a vyjádřit se k návrhům na provedení důkazů, které žalobce navrhoval k prokázání svého tvrzení, že značka B1 nebyla při odbočování vlevo z ulice Lázeňská včas a z dostatečné vzdálenosti viditelná. Návrh na doplnění dokazování znaleckým posudkem znalce z oboru dopravy, jehož provedení žalobce navrhoval v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, odmítl městský úřad provést s tím, že žalobci je kladeno za vinu, že po ulici ■■■ jel ve směru od křižovatky s ul. Jizerská, tedy ve směru, ve kterém nezpochybňoval viditelnost dopravní značky B1. Žalovaný však vzhledem k závěru, který přijal, musel vážit i to, že žalobce jel po ulici ■■■ ve směru od ■■■.

Není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48).

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu pak musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46).

V tomto směru je odůvodnění napadeného rozhodnutí naprosto nedostatečné, žalovaný svůj závěr, že dopravní značka B1 byla viditelná z dostatečné vzdálenosti a včas staví na fotografii č. 4 pořízené při místním šetření, aniž by se však jakkoliv vyjádřil k tvrzení žalobce, že v jeho přítomnosti nebyly při místním šetření pořizovány žádné fotografie z místa řidiče. Žalobce má pravdu i v tom, že pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že umístění značky B1 lze ověřit i pomocí vizuální funkce maps. google.cz – street view, měl důkaz snímkem získaným z internetu v průběhu správního řízení provést, což se však nestalo. Zjišťuje-li správní orgán obsah určité internetové stránky za účelem vyjasnění si skutkových otázek, může se tak stát toliko v rámci dokazování. Vědomost o obsahu určité internetové stránky totiž nemůže být skutečností obecně známou, kterou není třeba dokazovat.

Zcela nepřezkoumatelné je pak stanovení sankce za přestupek. Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti

přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následku, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 A 154/2002, publ. ve Sb. NSS 773/2006 uvedl, že pokud správní orgán prvního stupně označí a odůvodní jen některá kritéria, z nichž vycházel při stanovení pokuty a orgán druhého stupně ve svém rozhodnutí výslovně neuvede a dostatečně neodůvodní všechna zbývající kritéria, jedná se o vadu řízení.

Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon vymezuje. Správní orgán přitom dbá na přiměřenost sankce z hlediska jejího účelu. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgán musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, která jsou obsažena v obecné i zvláštní části přestupkového zákona. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007-52).

Vzhledem k tomu, že je nezbytné, aby správní uvážení bylo přezkoumatelné soudem a současně i srozumitelné účastníkům řízení, musí pak být tento postup objasněn v odůvodnění rozhodnutí. To se však v projednávaném případě nestalo. Městský úřad odůvodnil výši sankce tak, že v neprospěch žalobce částečně přihlédl k tomu, že má v registru řidičů čtyři záznamy za porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Žalobce v odvolání namítal nepřezkoumatelnost této části rozhodnutí, neboť není zřejmé, v jaké době k porušení právních předpisů došlo, čeho se porušení týkalo a jak za ně byl žalobce sankcionován. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že argumentaci žalobce přijal a snížil proto výši pokuty na spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí. Napadené rozhodnutí tak naprosto postrádá přezkoumatelné úvahy, které žalovaného vedly k uložení sankce v konkrétní výši.

Ze všech uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s..

Bude tedy jeho povinností znovu řádně přezkoumat napadené prvostupňové rozhodnutí, vypořádat se s odvolacími námitkami žalobce a jím uváděnými skutečnostmi; nestačí bez bližšího vysvětlení uvést, že argumenty žalobce byly přijaty, nebo částečně přijaty. Pokud žalovaný hodnotí skutková zjištění odlišně od správního orgánu prvního stupně, musí také adekvátně reagovat na návrhy důkazů předestřené žalobcem. Žalovaný musí vycházet z řádně a dostatečně zjištěného skutkového stavu v rozsahu, aby o případném naplnění všech znaků skutkové podstaty daného přestupku, tedy včetně zavinění žalobce, nebylo pochyb. Žalovaný také musí přesvědčivě vysvětlit, jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro vady řízení, soud neprováděl žalobcem navržené důkazy, protože žalobce bude mít možnost uplatnit své důkazní návrhy znovu v řízení před správním orgánem.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za dva úkony právní služby ve výši 6 200 [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (dva paušály po 300 Kč za dva úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 9 800 Kč. Soud uložil žalovanému správnímu orgánu, aby vyčíslené náklady řízení žalobci nahradil v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 6. srpna 2014

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně